

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. január 24.
(csütörtök)**

Horváth Géza

BESZÉLGETÉS HATÁROK NÉLKÜL

Énekek: 266; 503

Alapige: Jn 4,19-26

Imádkozzunk!

Köszönjük Édesatyánk, hogy Rólad azt énekelhettük az énekben, hogy „Egek nagy királya” vagy, magunkról pedig azt, hogy mulandó és gyarló a mi életünk. Köszönjük, hogy azt kérhettük, hogy járja át ezt a mulandó és gyarló életet a Te végtelen kegyelmed gazdagsága és árja; erre van szükségünk, Urunk, mert Nélküled nem élünk, mert hogyha magunkra hagysz bennünket, akkor semmik vagyunk. Egyetlen reményünk az, hogy közel jössz hozzánk, megszólítasz bennünket, fel-emelsz, megújítasz és megtisztítasz minden hamisságtól.

Köszönjük Neked, hogy számukra nemcsak a csillagok hirdetik, hogy „mily csodás az Isten lénye”, hanem sokkal fényesebben hirdeti számunkra a Te igéd, hogy mily csodás az az isteni lény, aki „úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta”, hogy lehet hinni Benne, lehet üdvözülni; nem kell elkárhozni és nem kell elveszni. Köszönjük, Urunk, hogy a Te gyermekeidet tovább viszed a hitben, növeled a reménységben és szeretetben. Köszönjük, hogy a megszentelődés útján akarsz bennünket előbbre vinni, hogy haladjunk, ne álljunk, ne pihenjünk meg, és ne adjuk fel a küzdelmet és a harcot. Köszönjük Neked, hogy a mai napot is megharcolhattuk. Olyan sok minden volt benne sokunknak.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy így az estében elcsendesedhetünk, és magasztalunk Téged, hogy ebben a csendben hallhatjuk a Te szavadat. Kérünk, hogy valóban szólalj meg, Urunk, és nekünk pedig adj olyan lelkületet, amely vágyakozik a Te igéd után. Hadd szerezzek nekünk a Te igéd most is szívbeli örömet!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét a János írása szerinti evangélium 4. fejezetéből hallgassuk meg. A 19. versztől a 26. versig olvasom az írott igét: *„Az asszony így válaszolt: Uram, látom, hogy te próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell. Jézus azt mondta neki: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben fogjátok imádni az Atyát. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik őt imádják, azoknak lélekben és igazságban kell őt imádniuk. Azt mondta neki az asszony: Tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak neveznek, és amikor ő eljön, mindent megjelent nekünk. Jézus azt válaszolta: Én vagyok az, aki veled beszélek.”*

A samáriai asszony történetét nagyon jól ismerjük a Szentírásból, és sok igehirdetés elhangzik vagy elhangzott erről a történetről. Ha harminc éves lelkészi szolgálatomra visszatekintek, akkor azt látom, hogy valahogy mindig elkerült engem ez az ige, vagy én ezt az igét, de most Isten szívemre helyezett egy gondolatot, amit ennek a néhány felolvasott versnek a fényében is el lehet mondani, hát még, ha előttünk van az egész bibliai történet!

Volt egy vetélkedő a televízióban, amelynek az volt a címe, hogy „Játék határok nélkül”. Ez valamikor Franciaországból indult el 1965-ben, aztán harminc éves késéssel elérkezett Magyarországra is, és a 90-es években bemutatták. Az a lényeg, hogy különféle nemzetek csapatai versenyeznek egymással. Ha a samáriai asszonnal való beszélgetésnek akarnék címet adni most, akkor azt a címet adnám, hogy „Beszélgetés határok nélkül”. Tudniillik, ebben a történetben határokról olvasunk, kerítésekről, elválasztó falakról és ezek lebontásáról, hogy Jézus Krisztus igéje és Lelke által hogyan kezdett neki ezeknek a határoknak a lebontásához, ezeknek a kerítéseknek a felszámolásához. Persze, ez nem azt jelenti, hogy minden határt le kell bontanunk és minden határt fel kell számolnunk, de erre nem térek ki! Most csak azokat a határokat, kerítéseket és elválasztó falakat fogjuk meg nézni, amelyek itt vannak ebben a történetben.

A történetben arról van szó, hogy Jézus leroskad a Jákob kútja mellé fáradtan és éhesen; a tanítványokat el is küldi, hogy vegyenek valami ételmelet. Ő ott marad, miközben, valószínűleg a déli hőségben, jön egy samáriai asszony, és elindul egy beszélgetés, mert Jézus megszólítja, hogy: „Adj innom!” Abban az időben nem volt szokványos, hogy Jézus Krisztus vagy egy zsidó ember Samárián keresztül-megy. A történet pedig azzal kezdődik, hogy Jézusnak Samárián kellett átmennie. Ősi ellentét volt a zsidók és a samaritanusok között.

Ez a samaritanus nép úgy alakult ki, hogy 722-ben az asszír fogság után hazájukban hagyott zsidók mindenféle pogány néppel keveredtek, és ebből a keveredésből jött létre ez a népcsoport, akik megtartották egyrészt a jeruzsálemi kultuszt, de ugyanakkor a pogányságból hozták magukkal az idegen isteneket és a bálvány isteneiket is. Ezeket aztán jól összekeverték, és lett belőle egy kevert vallás és egy kevert hitű nép. Amikor a zsidók hazatértek a fogságból, akkor elkezd-

ték építeni a templomot. A samaritanusok is felajánlották a segítséget, de a zsidók visszautasították, mert félték a keveredéstől. Volt már éppen elég lelki bajuk, nem akarták még tetézni egyfajta keveredéssel. Erre ők nagyon megharagudtak, és sok száz vagy több száz éven keresztül tart ez a harc, ez az ellenségeskedés, ahogyan szokott lenni ilyenkor.

Lehet, hogy már az akkori generáció nem is tudta, hogyan alakult ez ki, csak így hallottuk, így tanítottak bennünket! Már azt sem tudták, hogy mi a gyökere, és legfőképpen azt nem tudták, hogyan lehet ezt orvosolni! Tehát, az nem volt baj, hogy nem tudták honnan ered, mi a gyökere, hanem az volt a baj, hogy nem tudták, hogy hogyan lehet ezt orvosolni! Az evangélium említ két samáriai példát is; az egyik az irgalmas samaritanus, aki segít a kifosztott és megvert emberen, elviszi és még pénzt is ad: visszafelé majd kifizetem, ha még valamit ezen felül rá kell költeni. „Ez pedig samáriai volt.” Vagy a másik, amikor a tíz leprás meggyógyul, és egy visszajön hálát adni, akkor is megjegyzi a Szentírás, hogy „ez samáriai volt, aki visszajött”.

Mennyire igaz Isten igéje, hogy sok elsőből lehet utolsó, és sok utolsóból lehet első! Sokszor az Isten gyermekeit, egy-egy akkori zsidót is megszégyenített egy-egy ilyen samaritanusnak a hite, és nem véletlen, amikor Jézus azt mondja valakinek, hogy „ilyen hitet nem találtam Izráelben sem.” Ez mindig nagy szomorúság és nagy szégyen! De látjátok, a kegyelem munkálkodik, és Isten irgalma elér ehhez a népcsoporthoz is!

Jézus nem kerülte el Samáriát. Egy zsidó ember, hogyha éppen útba esett neki Samaria területe, akkor inkább vállalta a plusz utat, inkább kikerülte, csak ne kelljen velük találkozni és ezen a földterületen átmenni. Jézus azonban azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett. Ő mindig arra ment, és tanítványait is mindig oda küldte, ahol menteni kellett valakit a kárhozatból, a mélységből, és adni neki reménységet, hitet és új életet. Ezek a samáriaiak aztán, utal is az asszony arra, hogy „ti Jeruzsálemben imádjátok az Atyát, a mi atyáink meg úgy tanították, hogy a Garizim hegyén, mert ott építettek ők egy szentélyt, és ott tartották az alkalmaikat, az volt azt templomuk. Mózes öt könyvét elfogadták ők is, tehát valamit a Bibliából elfogadtak, csak nem a teljes Bibliát fogadták el. Jellemző volt rájuk, hogy valamit elfogadnak, és ebből a néhány versből kitűnik és megtudjuk, hogy azért a samaritanusok közül is sokan várták a Messiást. Azt mondja ez az asszony: „Tudom, hogy Messiás jön, akit Krisztusnak neveznek, és amikor ő eljön, mindet megjelent nekünk.”

Tehát, ebből is látjuk, hogyha valaki a Mózes öt könyvét komolyan venné, hitben szemlélné, abból megtudhatná már, hogy eljön a Messiás, a Krisztus, aki megjelent nekünk mindent. Jézus azt válaszolta: „Én vagyok az, aki veled beszélek.” Most jöttem rá arra, hogy amikor a János evangéliuma „én vagyok” igéit sorba vesszük, ezt nem is szoktuk említeni, pedig tulajdonképpen ez is Jézus kijelentése Önmagáról. Nemcsak azok, amelyek azzal folytatódnak, hogy „én vagyok a szőlőtő”; „én vagyok a jó pásztor”; „én vagyok a feltámadás és az élet”, hanem még ez is: „én vagyok az, aki veled beszélek.”

A határátlépés és a határbontás először itt kezdődik, amikor Jézus átmegy Samárián és találkozik ezzel az asszonnyal. A másik határbontás az, amikor meg-

BESZÉLGETÉS HATÁROK NÉLKÜL

---

szólítja ezt az asszonyt: „adj innom!” Nem utasít, nem fenyeget, nem megítél, hanem még ráadásul kér tőle. Ha valaki kért valakitől, ez talán ma is így van, akkor az valahogy megalázkodik. Beismeri azt, hogy neked van valamid, ami nekem nincs. Rád szorulok valamiben. Tehát, az Úr Jézus Krisztus azt mondja neki: „adj innom!” Ez megint csak egy határbontás volt, mert a zsidók a samáriaiakkal egyrészt nem is tárgyaltak, másrészt pedig nem volt szokványos, hogy egy zsidó férfi megszólítson egy samáriai asszonyt. Ráadásul egyedül vannak. Bárki következtethetne esetleg bármire.

A tanítványok már elmentek ennivalóért, de megszemjázott. Sőt, erre még inkább szüksége volt, és Jézus azt mondja: „adj innom!” Azt mondja az asszony: „Uram, nincs edényed és a kút is mély! Mivel merítenél?” Jézus azt gondolta, hogy az asszony edényéből. Ő nyilván vitt, hogyha vizet akart vinni a kútról! Egy másik szokás az volt, hogy ebből az edényből egy zsidó semmiképpen nem ivott volna. Tehát, ez a másik ilyen határbontás, hogy Jézus azt mondja: én elfogadom a te edényedet, én abból kész vagyok inni! Engem az nem tesz tisztátalanná, mert minden tiszta a tisztának, és semmi sem tiszta a tisztátalannak. Engem abból semmilyen vallásos hátrány nem fog érni, hogy a te edényedből fogok inni! Bár az asszony védi ezt a határt, azt mondja: „Uram, nincs edényed!” Eszébe sem jut az, hogy ha tőlem kér inni, akkor itt az edény! Sokszor ilyenek vagyunk mi is, testvérek! Ahelyett, hogy határokat bontanánk, határokat őrzünk, kerítéseket védünk, mert azt hisszük, hogy akkor járunk jobban, meg sokféle dolgot még hozzáteszünk, hogy miért is gondoljuk azt. Legyen tehát üzenete ennek az igének az, hogy tanuljunk Jézus Krisztustól, aki azért jött, hogy ezeket a határokat lebontsa és ezeket a határokat semmivé tegye!

Hadd szóljak még az egyik legnagyobb határról, mert ez egy óriási határ, amit itt olvastam, a vallási határ! Tehát, nem a népek közötti határ, nem a szokások közötti határ, hanem a vallási határ, mert ez is elválasztja őket. Egy kicsit nézzük meg, mert bizonyára sokan tudják, hogy most van az úgynevezett „ökumenikus imahét”. Vannak esték, meg vacsorák, és aztán megy ide-oda mindenki, aztán vége mindennek. Sokan tőlünk is megkérdezik talán, hogy miért nem tartjuk? Miért a református imahetet tartjuk? Ebben az igében látok választ ezekre a kérdésekre is.

Tulajdonképpen, ez a beszélgetésnek az egyik lényeges része. Itt most nem az asszony házasságáról, családi életéről vagy paráznaságáról akarok beszélni, hanem erről a vallási határról legyen szó, amikor azt mondja az asszony: „A mi atyánk ezen a hegyen imádták Istent, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell. Jézus azt mondta neki: Asszony, hidd el nekem, eljön az óra, hogy nem is ezen a hegyen, nem is Jeruzsálemben fogjátok imádni az Atyát.”

Tehát, Jézus nekikezd egy nagy vallási határ lebontásának, de azt lehet mondani, hogy *a vallási határok csak akkor tűnnek el, ha ahhoz fogunk ragaszkodni, amit Jézus mond.* Az a baj, hogy a vallási határokat ma úgy akarják lebontani, hogy nem kell ahhoz ragaszkodni, amit Jézus mond! Ma egyre inkább olyan világot élünk, amikor azt harsogják egyházon belül és kívül, hogy nem kell az ígét olyan komolyan venni! Jézus arra tanít bennünket, hogy a vallási határok akkor

fognak eltűnni, hogyha mindenki ahhoz ragaszkodik, amit Jézus mond. „Asszony, hidd el nekem...” – Jézus mond valamit, az asszony pedig ahhoz ragaszkodik, amit az atyáktól tanult: "a mi atyáink azt mondják..., ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben kell imádni az Atyát."

A vallási határok akkor maradnak meg, ha magunkhoz akarjuk kötni az embert. Ha azt gondoljuk, az a fontos, hogy hogyan csinálták az atyák, de az csak akkor fontos, hogy ha ők biblikusan csinálták! Ha ők biblikusan csinálták, mint amikor az úrvacsora befejezésekor azt mondjuk: így úrvacsorázott Jézus a tanítványokkal; így szerezte a mi Urunk, Jézus, az úrvacsora sákramentumát. Így éltek vele az apostolok, így éltek vele a reformátorok, mert volt egy időszak, amikor nem így éltek vele. Arra a több száz évre nem tudunk hivatkozni. Így éltek vele azok, akik komolyan vették, hogy mi az úrvacsora a Biblia szerint. Tehát, ha mi valamihez akarunk ragaszkodni, akkor ahhoz csak úgy érdemes, ha az biblikus! De ez nem kitétel soha a Szentírásban, hogy azért ragaszkodunk hozzá, „mert a mi atyáink”... vagy: mert „itt a Garizim-hegyén felépítettek egy templomot” – egyébként azt is lerombolták, kicsit később, mint a jeruzsálemi templomot. Isten ezzel jelt ad, hogy Jézus szava valóban igaz: „eljön majd az óra, amikor sem nem itt, sem nem ott, hanem az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát.”

Úgy látom és vállalom a felelősséget, hogy a mai ökumenikus mozgalmaknak az az egyik legnagyobb baja, hogy senki nem akarja feladni a saját maga szokását, szokásjogát, történetiségét, ősiségét, mert ha feladná, akkor úgy kellene feladni, hogy „feladjuk, mert megláttuk, hogy mi a biblikus”. Amikor a reformátorok elhagyták azt, amit csináltak az atyák, a nagyapák, a dédapák, az ükapák évszázadokon keresztül, akkor azt mondták: megértettük a Szentírásból, hogy mi a biblikus, mit kíván az Úr. „Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” Tehát, az embereket nem hozzánk kell téríteni!

Egyszer valahol arra kértek, hogy mondjam el, mit tanít a református egyház a feltámadásról. A válaszom a következő volt: én nem arról szeretnék beszélni, hogy mit tanít a református egyház a feltámadásról, hanem arról, hogy mit tanít a Biblia a feltámadásról. Mi csak hálát adhatunk, ha a református egyház így tanítja. Tehát, nem az a lényeg, hogy mit tanít az egyház, mert az egyháznak azt kell tanítania, amit a Biblia tanít! Azt kell megnéznünk, hogy a Biblia mit tanít a feltámadásról, bármiről, és nem azt, hogy a református egyház mit tanít! De tanítsa azt, amit a Biblia tanít! Ha mi magunkhoz akarunk téríteni embereket, akkor a határok megmaradnak. Ha Jézus Krisztushoz hívünk, akkor a határok leomlanak.

Többször előfordult, hogy hívogattam embereket, főként mikor még falun éltem. Ismertem mindenkit; tudtam, hogy ki nem jár templomba, és amikor hívogattam, azt mondták: tudom, hogy azt tetszik mondani, menjek templomba! Mondom: Én nem azt mondom, hogy jöjjön templomba, én azt mondom, jöjjön Jézushoz! Jézus sem azt mondta, hogy jöjjetek templomba, hanem azt, hogy „jöjjetek énhozzám mindnyájan.” (Mt 11,28) Nem azt mondta, hogy menjetek a templomba, bár Ő felment a templomba. Péter és János is felmentek a templomba az imádkozás órájára, tehát szó nem volt arról, hogy ők ezzel a templomot megvetették! Arról volt szó, hogy azt mondja Jézus: először hozzám jöjjetek, majd aztán fogtok menni a templomba, mert ott vagyok, ahol ketten vagy hárman összejön-

BESZÉLGETÉS HATÁROK NÉLKÜL

---

nek az én nevemben. Ha Velem vagytok, akkor ott vagytok, ahol én is ott vagyok. Azért megyek, mert Jézus Krisztust követem, és én ott szeretnék lenni, ahol Ő van. Az ének szavával mondom: hol Te nem vagy, én sem leszek. Ha Jézus nincs a kocsmában, akkor nem tudok bemenni a kocsmába, mert nincs ott Jézus! Ha Jézus nincs a diszkóban, akkor nem tudok bemenni a diszkóba, mert nincs ott Jézus! Templomba azért megyek, mert ott van Jézus! Tehát: jöjjetek énhozzám!

Az az igazi, amikor valaki nem magához akar erőszakosan téríteni valakit, hanem aki azt tudja mondani az ige szavával, hogy „jertek, térjünk vissza az Úrhoz!” Az Úrhoz térjete vissza, ne hozzánk! Azt mondja az Úr egy helyen az Ószövetségben: ha megtérsz, Izráel, hozzám térj meg –, mert ahol csak emberi szokások vannak, ott mindig határok lesznek! Ott mindig válaszfalak lesznek, és ezek a határok, ezek a válaszfalak ott fognak leomlani és akkor fognak eltűnni, ha valaki Krisztusban lesz; ha valakik Krisztusban találják egymásra.

Még egy másik határról is hadd beszéljek, amikor az Úr Jézus az asszony testi gondolkodását lelki síkra kezdi el terelni! Ez is nagyon fontos határbontás, hogy a samáriai asszony testi gondolkodását Jézus lelkire kezdi el cserélni. Tehát, egyszer csak elkezdődik egy beszélgetés a víz körül. Itt a Jákób kútja mély, ide jártak, ez egy híres hely. Azt mondja Jézus: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, te kérted volna, és adott volna neked élő vizet.” Jézus élő vízről kezd el beszélni. Az asszony még mindig csak a vízre gondol: „Uram, add nekem ezt a vizet!” Mert úgy gondolja, hogy ha abból iszik, akkor soha többé meg nem szomjazik; akkor többet nem kell ide vízért jönni.

„Add nekem ezt a vizet, Uram!” Jézus azt mondja: aki hisz énbennem, élő vízre talál. Sőt, a János evangéliuma 7. fejezetében majd még azt is mondja, hogy „élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből”. Ahogy Ézsaiás az 55. fejezetben mondja: „Mért adtok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, ami meg nem elégíthet? Óh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre...” Ugye, milyen szépen összecseng az Ószövetség meg az Újszövetség! Jézus lelkiről kezd el beszélni. Az élő víz Jézus Krisztussal, az Úrral való állandó közösségnek a jelképe. Nem arról van szó, hogy nem lesz szükséged többet ivóvízre, hanem arról van szó, hogy állandóan jelen akarok lenni az életedben. Ez az élő víz! Ami mindig új, mindig friss; az ige jelképe is a Bibliában. Tanuljuk meg, hogy Jézus a lelkire mondja! Ez a János evangéliumában többször elő fog fordulni – majd éppen vasárnap is, ha Isten éltet, egy ilyen fogunk foglalkozni, amikor valamilyen testből Jézus átvált, és lelkiképpen kezd el beszélni. „Mert több az élet, hogy nem az eledel” – és még sok igét sorolhatnánk.

Aztán még egy kerítésbontás: az asszony határtalanul boldog lesz. Ő, aki védte a határokat; ő, aki ismerte a határokat, a Jézus Krisztussal való beszélgetés után határtalanul boldog lesz, és visszaszalad a városba. Tulajdonképpen nem szívesen találkozik senkivel, mert az emberek biztos megvetették és lenézték. Abban az időben egy kiközösített, megvetett, lenézett asszony volt. Nemcsak lelki határok vannak, hanem közösségen belüli határok is: a többi asszonytól, a városbeliektől elválasztja őt az élete, a paráznsága, a múltja, meg a jelene is. És egyszer csak, ennek az asszonynak lebomlanak a határok, és elkezd mondani: „jertek, van itt valaki, aki megmondott mindent, amit cselekedtem.”

Tehát, bizonyoságot tesz arról, hogy milyen bűnös! Leomlik az a határ, és Sikárban elindul egy ébredés, aminek az lesz a következménye: „Most már nem a te beszédedért hiszünk, hanem, mert maguk láttuk, és magunk hallottuk.” „Gyertek, mert valaki megmondott nekem mindent! Nem ez-é a Krisztus?” Nincs még kiforrott hite; nincs még nagyon határozott, úgymond „pasaréti hite”; de azért elindul ez az asszony, és a Biblia mindig azt mondja: a kicsiny hit is hit. Ezzel is tud az Úr mit kezdeni, meg akar is mit kezdeni, mert ezt a hitet majd tovább fogja vinni. Gyertek! – és ezek a sikárbeliek két napig ott marasztalják: maradj csak itt, és monddad nekünk is! Beszélj csak velünk is! Jézus ott marad két napig, és Sikárban, egy samáriai kisvárosban elindul egy ébredés. Azért, mert ennek az asszonynak az életében határok, kerítések dőltek le, és ő maga is már nekikezd ezeknek a kerítéseknek a bontásához.

Áldássá lenne az életünk mások számára, mert őszinték, nyíltak, segítőkészek tudnánk lenni. Ez az asszony hírül adja: nem ő-e a Krisztus?; és aztán erre: mi magunk láttuk és hallottuk! Egy asszonyi bizonyágtétel – így lehetne mondani, hogy egy rövid, egymondatos igehirdetés! Nem hitet munkál még, de elindítja Jézus felé Sikárban a többieket. Milyen csodálatos, testvérek!

Hadd fejezzem be azzal, hogy: ha vannak ilyen határok az életünkben, mi is kezdjük neki a határok, kerítések, válaszfalak lebontásának! Azért, mert így lenne áldás; így lenne belőle valami jó, valami Istent dicsőítő, valami Istent, az Urat magasztaló! Ahogy Jézus leült az asszonnyal; ahogy az asszony meglátta Jézus fényében, hogy ki ő; ahogy átterelődött a beszélgetés a lelkre, és ahogy hazafutott és elmondta a többieknek, hogy „gyertek ti is, lássátok; ti is csodáljátok, és ti is leborulva áldjátok!”

Vannak egymás közti mesterséges határok, falak. Falun többször átéltük, hogy családok között a régi határok leomlottak. Annak idején, például, mikor meghalt a nagyapa, összevesztek, hogy kié lesz a lyukas dunyha, meg az egér rágta szekrény, meg a szőlőprés, a gyerekek se köszönhettek egymásnak, nem is mehettek egymáshoz, és olyan csodálatos volt néha azért látni, amikor Krisztusban ezek a határok leomlottak! Megszűntek előítéletek, régi bűnök, neheztelések, meg nem értések, támadások.

Krisztus népe legyen olyan sereg, ahol leomlanak ezek a válaszfalak, és elbontódnak ezek a határok, hogy együtt énekelhessük: „Testvérek, menjünk bátran, Hamar leszáll az éj... Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős; Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz.”

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, tudjuk, hogy mindig azt adod, amire szükségünk van. Te látod, hogy ez az ige hogyan és miként szól hozzánk és érint meg bennünket. Hisszük, Urunk, hogy ha Tőled származik, akkor megcselekszi végre velünk azt, ami jó, elvégzi a maga munkáját. Köszönjük, hogy Te adtad elénk ezt az ígét. Áldunk Téged, hogy ha megérthettük belőle a Te akaratodat. Bocsásd meg, Urunk, hogy valóban ilyen gyarló a mi életünk, hogy kerítéseket, válaszfalakat, határokat tudunk emelni, és bocsásd meg nekünk, Urunk, hogy ezek nemcsak egymástól

BESZÉLGETÉS HATÁROK NÉLKÜL

---

választanak el, hanem mindig Tőled is. Bocsásd meg, Urunk, hogy ha nem Hozzád ragaszkodunk egyedül, hogy Te mit mondasz; hogy a Te igéd hogyan vezet bennünket!

Engedd meg, Urunk, hogy ebben a mai világban is minél többen legyenek, akik a tiszta ige, az evangélium drága forrásához jönnek; akik egy Lélekkel tudnak megitatódni, egy Lélek járja át az életüket és szentel meg bennünket! Így tégy bennünket bizonyoságtévő gyülekezetté és bizonyoságtévő, örömmondó békekövekké ebben a világban is, ahova kimegyünk, hogy másoknak is tudjuk elmondani, ha találkoztunk Veled, és másoknak is tudjuk elmondani, hogy „mindent megmondott nekem, őszintén, igazán.”

Ámen.

503. ének

1. Már nyugosznak a völgyek, Az erdők s minden földek, Már alszik a világ,
De míg eljő az álom, A szívemet kitárom, S az Úrhoz küldök hő imát.

2. Ó, nap, hová tűnél el, Hová úzött az éjjel, Mely harcban áll veled?
Te nem ragyogsz az égen, De más napom van nékem: Betölti Jézus szívemet.

3. Már rám borul az éjjel, De biztatnak reménnyel Ott fenn a csillagok,
Hogy engem is a mennybe Felvisz az Úr kegyelme, Ha a földtől megválhatok.

4. A test nyugalmat áhít, És leveti ruháit, Halandóság jelit,
De Jézusom az égbe' Öltöztet dicsőségbe, Ha végórám elközelít.

5. Ti, fáradt tagok, mostan Tegyétek le nyugodtan A napnak terheit.
Vigadj, szívem, te is majd Levetheted a bút, bajt S a bűn terhét, mely keserít.

6. Már álom jó szememre; Ki vigyáz életemre, Ha most elszunnyadok?
Izráel őrizője Lesz házamnak védője: Nem érhetnek károk, bajok.

7. Te légy, Jézus, oltalmam, Nálad lesz jó jutalmam, Hű szárnyaid alatt.
Te vigyázz csak, Uram, rám, Nem árt akkor a Sátán: Testem-lelkem békén marad.

8. Ti is távol s közelben, Akik szerettek engem: Békén pihenjetek;
A sötét éjszakába' Az Úr világossága Őrködjék hűn fölöttetek.